

ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΑΝΡΙΕΤ ΝΤ' ΑΝΤΡΑΓΚ, Η ΠΕΡΗΦΑΝΗ ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ 4ΟΥ

Ο θάνατος της «Γραίας Γαβριέλλας». Πώς ο Έρρικος γνώρισε την Ανριέτ. Η άτελειωτες αξιώσεις των γονέων της. Ο πρέσβυς των έρωτικών διαπραγματεύσεων. Το μέτρημα των 500 χιλιάδων φράγκων. Ένας φρένιμος ύπουργός. Ένα μοναδικό έγγραφο βασιλέως, κτλ.

Ζώντας μονάχα για τον έρωτα, διψούσε αγάπη, μιά η γυναίκες, με τις όποιες έρωτοτροπούσε, δεν κατορθώναν να τον ικανοποιήσουν και δεν αποφάσιζε να προτιμήσει καμιά απ' αυτές.

Αξάφνα, μιά μέρα, η τύχη τ'όφειρε να γνωρίσει την ώραία και υπέροχη Ανριέτ ντ' Αντράγκ.

Η γνωριμία τους έγινε σ' ένα μεγάλο βασιλικό κυνήγι, στο όποιο, εκτός των αυλικών, είχαν λάβει μέρος και πολλοί ευγενείς. Μεταξύ αυτών ήταν και η Ανριέτ. Ο Έρρικος, μόλις την γνώρισε, μετατέθηκε άμέσως από την άμορφιά της. Η Ανριέτ είχε μάτια μαύρα, φλογερά και προκλητικώτατα. Άλλα και τ' άλλα της χαρακτηριστικά, χωρίς να είνε κανονικά, σάν της Γαβριέλλας, είχαν ωστόσο ένα θέλητρο ακατανίκητο, που τραβούσε, που σκλάβωνε... Έξ άλλου, στά μάτια του Έρρικου, η Ανριέτ είχε όλα τ'ά θέλητρα του νέου, του άγνωστου, του άδοκιμαστου.

Συνήθως, σύμφωνα με τ'α Γαλλικά άριστοκρατικά έθιμα της εποχής εκείνης, η γυναίκες που άφσαν στους βασιλείς, δεν τους έκαναν πολλά νάζια και καρίσινα. Ίσια-Ίσια, τ'ο θεωρούσαν τιμή έξαιρετική και τύχη σπάνια, να έλξουν την προσοχή ενός βασιλέως κι' έσπευδαν να συνδεθούν μαζί του όσο τ'ο δυνατόν στενωτέρα, για να μη χάσουν την εύκαιρία, για να μην προφτάσει και άλλη τή θέσι τους καμιά άλλη εύνομη.

Όστόσο, η άμορφη Ανριέτ απέτελεσε έξαιρεσι στον σχεδόν γενικό αυτόν κανόνα. Καταλαβαίνοντας ότι ο Έρρικος ήταν έρωτευμένος τρέλλα μαζί της, και ξερόντας, έξ άλλου, ότι όσο άγοπορει μιά γυναίκα να ικανοποίηση τον πόθο ενός άνδρος, έστο και βασιλέως, τόσο περισσώτερο έπιθυμητή γίνεται, η Ανριέτ, ενώ στην άρχή φάνηκε προκλητική απέναντι του Έρρικου, όσο να τού κεντήση την έπιθυμία, κατόπιν άρχισε να δείχνεται δύσκολη...

Μά δεν ήταν μονάχα η Ανριέτ που έφερε τις δυσκολίες. Και η μητέρα της και ο πατέρας της άρνούντουσαν έπιμονα ν' άφήσουν να γίνει η κόρη τους έπισημη φίλη του Έρρικου. Ζητούσαν άνταλλάγματα, άποζημίωση, και την άποζημίωση αυτή την ώριζαν ώμώτατα και κιννώτατα σ' 500 χιλιάδες φράγκα. Μόνο στην τιμή αυτή δελόντουσαν να πουλήσουν την κόρη τους...

Ο Έρρικος βρέθηκε σ'ε πολύ δύσκολη θέσι. Απ' τή μιά έκανε την πλανερή ιδέα, την τόσο γλυκειά για ένα μεσόκοπο, ότι δεν άγαπούταν για τον ίδιο τον έαυτό του, όπως έλεγε την άνοησία να φαντασθή, αλλά για τ'α χρήματα και τ'α δώρα, που μπορούσε να προσφέρει, και από την άλλη, γιατί έβλεπε πως δεν θα κατάφερε να δώσει είκοσι, δίχως να προκαλέση σκάνδαλο, 500 χιλιάδες φράγκα από τ'ο ταμείο του κράτους, για μιά τόσο προσωπική του ύπόθεσι !...

Όστόσο, ο έρωας είνε έρωας και όταν κινούση την καρδιά, έστο και ένός βασιλιά, δεν δέχεται ούτε άναβολές, ούτε ύποχωρήσεις. Πραγματικές λοιπόν διπλωματικές διαπραγματεύσεις άρχισαν να γίνονται για την κατάκτηση της ώραίας Ανριέτ. Ο Έρρικος ώρισε και είδικά αυλικό, είδικά πρέσβυ, τον κ. ντ'ε Λούντ, για να κάνει τις άναγκαίες συνεννοήσεις με τους γονείς της Ανριέτ. Ο Λούντ προσπαθούσε να λιγοστέγη τ'ο ποσόν που ζητούσαν για τ'ο πούλημα της κόρης τους. Μά οι γονείς της Ανριέτ, σίγουροι για την τελική νίκη, επέμεναν, έτσι, που μιά μέρα ο περίφημος Σουλλί, ο ύπουργός των Οικονομικών του Έρρικου 4ου, έλαβε τή διαταγή να μετρήση τις 500 χιλιάδες φράγκα.

Ο Σουλλί, που δυσκολευόταν πολύ εκείνη τή στιγμή για να βοηθ'ε τ'α 4 έκατομμύρια, που τού χρειαζόντουσαν έπειγόντως για την

ανάθεσι κάποιας σιμμαχίας, άρνήθηκε κατηγορηματικά. Είπε πως μ' ένα τέτοιο τεράστιο ποσό, μισό έκατομμύριο φράγκα, ο βασιλιάς μπορούσε εύκολώτα να βοηθ'ε δέκα γυναίκες, που άμορφες και πιο ένάφρες από την δεσποινίδα ντ' Αντράγκ. Και έλεγε δίκιο. Μά και η έρωτική άναπομονησία του Έρρικου δεν έπαυε άναβολή, και έτσι ο φτωχός Σουλλί, ο τόσο φρόνιμος και οικονομός, άναγκάστηκε τέλος να ύποχωρήση. Πριν όμως παραδώση τ'ο χρήμα, σκέφθηκε να δοκιμάση ένα τέχνασμα, τ'ο όποιο φαντάστηκε ότι μπορούσε ίσως να μεταλίση τόν βασιλέα. Διάταξε λοιπόν και μετέφεραν τις 500 χιλιάδες φράγκα στο γραφείο του βασιλέως και παρουσία του Έρρικου, έβαλε τους γραμματείς του και μετρήσαν και ξαναμέτρησαν δολώληρο τ'ο ποσόν, έπαιδεικτικώτατα. Όλα αυτά τ'α χροιά και άσημέγια νοήματα, που έκάλυπταν σχεδόν όλα τ'ο πάτωμα του γραφείου, θάμπωσαν τόν Έρρικο.

—Βλέτω πως είμαστε, έλετε μ' ένα τόνο χαρούμενο, πολύ πιο πλούσιο από ό,τι φανταζόμουν.

—Βέβαια, άπάντησε ο Σουλλί, μ'α όλο αυτό τ'ο χρήμα που βλέπετε, Μεγαλειότατε, πρόκειται να δοθ'ε, κατά διαταγή σας, στην δεσποινίδα ντ' Αντράγκ.

Ο Έρρικος σάπασε για μιά στιγμή, βυθισμένος στις σκέψεις του. Ύστερα, σάν να ντρεπόταν γι' αυτό που έκανε, έλετε :

—Αυτός ο έρωτας ! Είνε ο διάβολος των διαβόλων ! Τόν πληρώνουμε κάποτε πάρα πολύ άκριβά !...

Όστόσο, και μετ'ο την καταβολή των 500 χιλιάδων φράγκων, η έρωτική ύπόθεσι του Έρρικου έξακολούθησε να μείνη έκρηκшей.

Τώρα οι γονείς της Ανριέτ, έξασφαλισμένοι ύλικώς, πλημμυρισμένοι από χρήμα, ζητούσαν να ικανοποιηθούν και ήθικώς : Απαιτούσαν να τους δώσει ο βασιλιάς ρητή και κατηγορηματική ύπόσχεσι ότι θα έκανε νόμιμη σύζυγο την κόρη τους...

Ο Έρρικος, άηδιασμένος από αυτή την πρωτοφανή άνάθεια, ήταν έτοιμος να εγκαταλείψη για πάντα την ύπόθεσι, άδιαφορώντας και για τ'α χρήματα που είχε διαθέσει και για μιά γυναίκα, που είχε άρχισα πειά να τού γίνεται κακός μετελάς, όταν, αξάφνα, έλαβε ένα γράμμα από την Ανριέτ. Η ώραία, μ'α φροβ'ερά δυσκολοκατάκτητη γυναίκα, τού έξηγησε ότι μιά ύπόθεσι εκ μέρους του προς τόν πατέρα της ότι θα έκανε νόμιμη σύζυγο τόν την κόρη του, θα καθιστούσε την πολυ εύθιμη συνείδησι του γέρο- Αντράγκ και θα έξασφάλιζε επί τέλους την τόσο ποθητή εύτυχία τους...

***

Οι χρονικογράφοι της εποχής του Έρρικου περιέσωσαν τ'ο κείμενο της περιεργής αυτής έπιστολής της Ανριέτ. Έπιδεικτικώτατα, η διαβόλημένη Ανριέτ, άποδείκνυε στον βασιλέα ότι δεν εύθινόταν αυτή καθόλου για τή νέα αξίωσι των γονέων της. Τού έγραφε ότι εκείνη είχε προσπαθήσει να τους πείση ν' άρκεσθούν σ'ε μιά προορκική ύπόθεσι του Έρρικου, μ'α ότι εκείνοι επέμεναν και ζητούσαν γραπτή.

«Τέλος, Μεγαλειότατε, έπρόσθετε, τερματίοντας τ'ο γράμμα της η Ανριέτ, αφού έπιμένον να ζήσουν την έντελής τυπική αυτή ύπόθεσι, τι χάνετε, αν ικανοποιήσετε αυτή τους την ιδιοφροπία ; Δεν θα δυσκολευόσασ να τους εύχαριστήσετε, αν μ' άγαπάτε όσο σ'ε άγαπάω. Όσο για μένα, μ'ο είνε άρκετή η εύτυχία, που μ'ο δίνει η αγάπη σας...»

Έπειτα από ένα γράμμα τόσο κολακ'επτικό για τή φιλαρέσκεία του, πως να μην ύποχωρούσε ο Έρρικος ; Ύποχώρησε λοιπόν και έγραψε με τ'ο χέρι του τ'ο παρακάτω μοναδικό έγγραφο, που θα μπορούσε να ικανοποίηση και τόν πιο άπαιτητικό γονέα :

«Εμείς, Έρρικος, βασιλέας της Γαλλίας και της Ναβάρρας, δίνοντας τ'ο βασιλικό μας άδελφο ύποσώμεθα στον κ. ντ'ε Μπαλζάκ ντ' Αντράγκ, ότι αν η κόρη του, η δεσποινίς Αικατερίνη Ανριέτ ντ' Αντράγκ, που μ'εσ τή παραχωρεί για σύντροφο, άποκτήσει έντός έξη μηνών γιού, τότε παρευδής θα την παντρευτώμε νομίμως και θα έπισημοποιήσουμε τ'ο γάμο μας δημοσία και ένώπιον τής άγιας μητέρας μας, τής Έκκλησίας, και σύμφωνα με τους καθιερωμένους τύπους.

Έρρικος

Τ'ο έγγραφο αυτό, πριν τ'ο παραδώσει στον πατέρα της Ανριέτ, ο Έρρικος τ'ο έδειξε στον άγαπημένο του ύπουργό και έντελής ιδιαιτερο μυστικοσύμβουλο, τόν Σουλλί. Ο Σουλλί τ'ο πήρε, τ'ο διάβασε προσεκτικά και μελαγχολικά και ύστερα τ'ο επέ-

Ο Βασιλέας Έρρικος 4ος

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Η έρωτήσεως του καθηγητού Κρασσά προς τους φοιτητάς. Τι απαιτείται για τη σύστασι του γάμου. Ο κ. Κονδύλης...Μέγας Ναπελέων !... Οί άγιοι...Ιεράρχοντες !... Τά εικονομικά του Θ. Δηληγιάννη. Ο Θεοτόκης για την επανάστασι των Νεοτούρκων. Ο Κολοκοτρώνης κι' οί ξένοι. Ο Τίμος Σταθόπουλος περί φιλολογίας. Η άφηρημάδα του κ. Βενιζέλου. Και ταχύτους, κτλ. κτλ.

καθηγητής του Πανεπιστημίου Κρασσά άρεσκότανε πολλές φορές ν' απειθύνη άπρόοπτες έρωτήσεις στους έξεταζομένους φοιτητάς.

Μιά μέρα εξεταζόταν ένας φοιτητής περιφ' γάμου». Ο φοιτητής αυτός έδωσε τη σχετική άπάντησι και τó σχετικό όρισμό του νομομαθούς Μοδεστίνου για τó γάμο.

Ο Κρασσάς όμως, σάν νά μή άρξέστικε σ' αυτό, ρώτησε :

—Τί απαιτείται άκόμη προς σύστασιν του γάμου ;

Ο φοιτητής δέν ήξερε τί ν' άπάντησθ.

Μά ο Κρασσάς έξακολουθούσε νά τόν έρωτά, σάν νά ήθελε νά τόν βασανίσθ.

—Δέν άκούτε ; Σάς έρώτησα τί απαιτείται άκόμη προς σύστασιν του γάμου, του φώναζε.

Τσιμουδιά ο φοιτητής...

Τότε ο Κρασσάς έπρόσθεσε με άφέλεια :

—Διαφορά.....φύλου, φίλε μου !...

Στίς 13 Μαρτίου 1919, ενώ έξακολουθούσε ή έκστρατεία τών συμμάχων κατό τών Μπλοσεβίκων εις τήν Ούκρανίαν, τó τάγμα τού Κονδύλη διατάχθι νά ύποχωρήσθ στο σταθμό τού Μπιογιαλίκι.

Τó χρώσ αυτή τήν ήμέρα ήταν φοβερό.

Οί άνδρες προχωρούσαν φορτωμένοι από χόνι κι' αυτός ο Κονδύλης είχε γίνει κάταστος...

Ο Πλαστήρας, ο όποιος ήταν κι' αυτός εκεί και ήξερε τίς φιλοδοξίες τού Κονδύλη, τού φώναζε, μόλις τόν ειλε έτσι :

—Ο...Μέγας Ναπολέων, έπιστρέφων εκ Ρωσσίας !...

Μιά μέρα στόν πατά μάς εκκλησίας τών Αθηνών παρουσιάστικε μιά ένοριτίσσα.

—Δέσποτά μου, τού ειπε, ήθελα κι' έγώ νά γιορτάσω, σάν χριστιανή, τó θνομά μου, νά σού φέρωσ προσφορές, νά μου δίνης ύψωμα, με τήν ειχή σου, μά δέν βρόσκα στο Καλαντάρι τή γιορτή μου...

—Πώς σέ λένε, κυρά μου ; τήν ρώτησε ο παπάς.

—Αρχόντω, δέσποτά μου !...

Ψάχνει κι' ο παπάς στο Καλαντάρι, αλλά δέν βρόσκει τέτοιο όνομα. Τί νά κάνη όμως ; Νά τήν άφήσθ έτσι τήν καυμένη τή γυναίκα νά φάθ λυπημένη ; Ποτέ !... Σκέφτικε λοιπόν, σκέφτικε, και επί τέλους τής ειπε :

—Ξέρεις, κυρά μου, ποτε νά γιορτάσης ;

—Πότε, πατά μου ;

—Τών Τριών.....Ιεραρχόντων !...

Μιά μέρα ο μακαρίτης Θεόδωρος Δηληγιάννης εκλήθθ από τόν Ναπολέοντα τόν Γ' της Γαλλίας, όταν ήταν αντιπρόσωπος της Ελλάδος

στρεφε στο βασιλέα, χωρίς νά τού πη ούτε λέξι.

—Ε, ξ ! αγαπήτέ μου, φώναζε ο Έρρίκος. Μιλήστε ελευθερα και μίν κάμετε τόσο τόν διακριτικό !... Σάς δίνω τó λόγο μου πως δέν θά θυμάσθ.

Τότε ο Σουλλί ξαναπήρε από τά χέρια τού Έρρίκου τήν ύπόσχεσι τού γάμου και τήν κομμιάτισε.

—Πώς τολμάτε ; φώναζε ώργισμένος και κατάπληκτος ο Έρρίκος. Μού φαίνεται πως εισθε τρελλός !...

—Είπε αλήθεια, Μεγαλειότατε, ότι είμαι τρελλός, άπάντησε ο θαυμάλιος έμπιστος τού Έρρίκου. Μά ειθε νά δούσθ ο Θεός νά είμαι ο μόνος τρελλός στη Γαλλία !...

Ο βασιλέας άπομακρόνθικε, μουμουρίζοντας, όπως συνήθισε κάθε φορά που δέν ήθελε νά όμολογήσθ ότι ο αγαπημένος του Σουλλί είχε δίκιο. Όστόσο, παρ' όλα αυτά, τράβηξε κατ' ειθέαν στο γραφείο του, όπου έγγραφος άμέσως μιά δεύτερη ύπόσχεσι γάμου.

Τήν ύπόσχεσι γρήγ' όλο έλειψε ν' άναγασθ νά τήν τηρήσθ ο Έρρίκος. Η Άνοιξή, ή όποία έγινε έπίσημη εύνοισμένη τού Έρρίκου, έπρόκειτο νά γίνη μητέρα, μά λίγους μήνες προ τού τοκετού έπεσε ένας κεραιός μέσα στο δωμάτιό της, ο όποιος τήν τρώμαζε τόσο πολύ, ώστε γέννησε άμέσως, πριν τής ώρας, ένα άγόρι. Μά τó άγόρι αυτό—ο παρ' όλίγον διάδοχος τού Έρρίκου— ήταν νεκρό...

στο Παρίσι, νά λάβθ, μέρος, με άλλους πρεσβευτάς, σ' ένα κινήγι, που είχε ο αυτοκράτωρ ώργανώσει σ' έναν έξοχικό πύργο.

Ο Δηληγιάννης, μη γνωρίζων πως έπρεπε νά παρουσιασθ στην έκδρομή αυτή, έζήτησε πληροφορίες από τόν πρέσβθ της Ισπανίας, τόν όποιον ρώτησε επίσης άν έπρεπε νά πάθι μαζί του και...ντιοφέλι.

—Είπε έντελώς περιττό τó ντιοφέλι, τού άπάντησε ο Ισπανός πρεσβευτής. Έφοδιασθήτε μόνο με καμιά πεντακοσαριά ναπολεόνια, γιατί θά παΐστε χαρτιά με τίς κυρίες της Αδύλης, ή όποιες, κατá κανόνα, πρέπει πάντα νά.....κερδίζον.

Όταν ο Δηληγιάννης τά άκουσε αυτά, έθεώρησε σκολιμώτερο νά...άσθενήσθ, γιατί όλος-όλος ο προύπολογισμός του δέν ύπερέβαινε τά...τετρακόσια ναπολεόνια !...

Μιά μέρα ο Κολοκοτρώνης ειπε στόν στρατιώτη, που είχε ύπρητέθι τού :

—Άκουσε, Μήτρο. Άμα έχονται Ρωμηοί νά με δούν, νά μπαίνον.

Άμα έχονται ξένοι, νά μή τούς άφήνης...

—Γιατί, στρατηγέ ; ρώτησε ο Μήτρος.

—Γιατί οί ξένοι καλύτερα είναι ν' άκούνη τόν Κολοκοτρώνη από μακρά, παρά νά τόν βλέπον !...

Όταν έξεοράθθ ή Νεοτουρκική επανάστασις, πολλοί Έλληνες, μεγάλοι και μικροί, τών Αθηνών, έπιστεψαν ότι σ' αλήθεια ο Νεοτούρκος ήθελεν πραγματική ελευθερία, ίσοπολιτεία κτλ.

Πολλοί λοιπόν άποφασίσανε, με έπικεφαλής τόν μακαρίτη πολιτικό Κ. Παπαμιχαήλοισ, νά διοργανώσουν μιά έκδρομή τών Έλλήνων τών Αθηνών στην Κωνσταντινούπολι, για νά χαρετήσουν τούς Νεοτούρκους και νά συγχαρούν τούς Τούρκους για τήν ελευθερία που άπόχρισαν.

Πριν κινήσουν, ο Κ. Παπαμιχαήλοισ ένόμισε καλό νά ζήτησθ τή γνώμη και τήν άδεια τού μακαρίτη Θεοτόκη, που ήταν τότε πρωθυπουργός. Τόν ρώτησε λοιπόν άν έπρεπε νά γίνη ή έκδρομή ή όχι.

Ο Θεοτόκης, που προέβλεπε που θά καταντούσε ή περιφημος...ελευθερία και ή ισότης τών Νεοτούρκων, τού άπάντησε, με κάποιον ερεθισμό :

—Θέλετε πηγαίνετε, θέλετε μίν πηγαίνετε, πηγαίνετε και μίν πηγαίνετε !...

Ο μακαρίτης Τίμος ο Σταθόπουλος, συνεοργάνης, αρχισυντάκτης και χρονογράφος πολλά χρόνια στην «Αχρόπολις» τού Γαβριηλίδθ, ως έξις έχαρακτήριζε τη φιλολογία :

—Τί είναι φιλολογία ; Ότι γράφεις, φιλολογία είναι. Είδθσι γράφεις, κοινωνικά γράφεις, φιλολογία είναι. Πώς θά τά γράψης όμως, αυτό είναι τó ζήτημα...

—Και τó χρονογράφημα τί είναι ; τόν ρώτησε κάποιος, γιατί ο Σταθόπουλος κατεγίνετο ειδικώς στο χρονογράφημα.

Ο Σταθόπουλος, χωρίς νά διστάσθ, έδωσε τότε και τόν όρισμό τού χρονογραφήματος :

—Τó χρονογράφημα είναι ένα πράγμα, που για νά τó φτιάσομε, γράφουμε διάφορες άρλούμιστες κι' έπειτα προσπαθοίμε νά τίς συμμαζέψομε και νά βγάλομε όπως-όπως κάποια συμπεράσματα !...

Όταν ο κ. Βενιζέλος ήταν φοιτητής, όπως λένε οί τότε φίλοι του και συμφοιτητάι του, ήταν πάντοτε άφηρημένος.

Διάβαζε διαρκώς αρχαίους συγγραφείς και διαρκώς...έξεχνούσε έδώ κι' εκεί τó καπέλλο του !...

Για τήν άωποδιά πάτιν τού κ. Βενιζέλου, όταν ήταν άνοτος, διηγούνται, όσα συνεδέοντο τότε μαζί του, πάρα πολλά ανέκδοτα.

Μιά φορά στο χωριό Γαράδο τού Μυλοποτάμου, τó όποιο είναι άπάνω σ' ένα ύψωμα και στο όποιο για ν' ανεβή κανένας πρέπει νά βαδίσθ έναν άπότομο άνήφορο, έστοιχημάτιος νά παρατρέξθ μ' έναν καβαλλάρη χωροφύλακα και νά φθάσθ μαζί μ' αυτόν στο χωριό, έχοντας πάντοτε τó ένα χέρι τόν άπάνω στα καπέλλια τού άλλου.

Και τó κατώρθωσε αυτό, όχι μιά, αλλά δύο φορές, συναγωνισθείς με δύο έφιππους χωροφύλακες !...